

סיפור ישן במהדורה חדשה

לב פזרנה

משרתים מטרה היסטורית גדולה: להציל את מדינת ישראל מפני טיפשותה שלה עצמה.

וא הדין לגבי שמיר.
כאשר התבונה משתמשת בעורמה, היא גם מתבלת אותה לאיחית בהומור.

עורמת התבונה השתמשה במנחם בגין כדי לעשות שלום עם מצרים ולהכיר בזכויות הלגיטימיות של העם הפלסטיני. עבשיו היא משתמשת ביצחק שמיר כדי לסכל את המזימה הגדולה ביותר נגד העם הפלסטיני. יוזמתו של ג'רג' שולץ היא הניסיון האחרון לכונן הסדר ישראלי-ערבי על חשבון הפלסטינים, תוך שילת חרותם, עצמאותם וזכותם לרווחה ולכבוד. זוהי קנוניה של אחת משתי המעצמות הגדולות (ואולי של שתיהן) לכונן ברית בין ישראל ובין הרודנים השולטים בארצות-ערב, תוך חיסול התנועה הפלסטינית. מכל המכשירים המצויים בשטח, בחרה עורמת התבונה בהומור משגע, דווקא ביצחק שמיר. היא נטעה בו את הכוח להגיד "לא" למעצמה האמריקאית הכבירה, המחזיקה את מדינת ישראל ככיס הקטן. בנוכחות שולץ, בנוכחות רונלד ריגן, בלב בירת ארצות-הברית.

היא העניקה לו כוח פנימי, גאווה לאומית ואי-הבנה מוחלטת של המתרחש. אמנם, גם בלי שמיר היתה "יוזמה" זו נכשלת. אין לה קשר עם המציאות. זו השתנתה בשנים האחרונות, ובעיקר בשלושת החודשים האחרונים. לרעיונות הישנים, שנקלטו במחסני-הג'י רוטאות הדיפלומטי, יש סיכוי להצלחה כמו לאביר מימי הביניים כשהיקרב מורדני. ובכל זאת, יש הרבה עורמה דווקא בבחירת שמיר לתפקיד של הכשלת היוזמה. לא יאסר ערפאת, המתאפק מלהגיב, ולא חוסיין ומובארכ, המתרוצעים בין הבירות, אלא יצחק שמיר ייראה כמכשיל הגדול. גם הפילוסוף הגרמני הגל לא יכול היה לחשוב על ערמוניות ערמוניות יורתל.

עורמת התבונה קובעת שיצחק שמיר מי שיצחק אחרון. זה לא יהיה יצחק שמיר. וגם לא יצחק רבין. בעיקר לא יצחק רבין. כאשר תקום המדינה הפלסטינית, מן הראוי יהיה לקרוא ככל אחת מעריה לכיכר מרכזית על שמו של יצחק רבין. לא אבריקאר ולא אברנידאל, לא אברניאהד ולא אברניאהד פועלים למען המדינה הפלסטינית כמו אברניאהד זה. מהרגע הראשון של ההתקוממות שוקד רבין וימם

מיתוסים לאומיים העתיקים ביותר שלנו הולכים ומתפכים. זוהי אחת התופעות המרתקות ביותר במצב הנוכחי. דויד וגוליית.

אין פרשן בעולם שלא עמד על ההיפוך הזה. דויד הפלסטיני שם את האבן בקלע ושולח אותה במיטתו של גוליית הישראלי. זה נראה מדי יום על מייקע הטלוויזיה. אין זה דימוי חזונית בלבד. קצין-הכובש הישראלי מרוב כגוליית, מקלל כגוליית, חושב כגוליית, חכם כגוליית. אולם אין זה המיתוס היחיד שקם על יוצריו. עשר המכות. אחת האגדות הבסיסיות ביותר שעיצבו את אופי העם היהודי לדורותיו. אלוהים אמר לפרעה: שלח את עמי. פרעה סרב. אלוהים הטיל על העם המצרי עונש סביבתי. פרעה נעתר לדרישה. אבל אלוהים לא הניח לפרעה לצאת מן העניין בקלות כה רבה. אלוהים הכביר את ליבו. פרעה חזר בו מהסכמתו לשלח את העם. ואו הטיל עליו אלוהים עונש קולקטיבי שני, ורביעי, עד העשירי, האכזרי מכל.

מרוע מה רצה אלוהים להוכיח? שהוא הגדול מכולם? שהוא מסוגל להטיל עונשים שונים ומגוונים. אלוהים הכביר את ליבו של פרעה מפני שלא רצה שהחרות תבוא לבני-ישראל בקלות רבה מדי. הוא רצה שישבלו. רדיפות פרעה חישלו את אופי בני-ישראל, הכשירו אותם למיצע של 40 שנה במידבר הצחיח, נתנו בהם את העצמות הנפש שהיו ררושות ליצירתה של חוקת משה. עשרת המכות היו דרשויות כדי להביא לעולם את עשרת הדיברות. עכשיו זה קורה שוב. אבל להיפך.

פילוסוף הגרמני גיאורג וילהלם הגל דיבר על "עורמת התבונה".

כתירגום חופשי: התבונה ההיסטורית אינה משתמשת תמיד בתבונה האדם. היא מתחכמת. היא מחפשת דרכים עקלקלות. היא מערימה על עמים ואנשים, ומשתמשת אף בטיפשותם ובאיזולתם כדי להגיע אל המטרה הנכונה. פרעה מלך-מצרים הרגים את הכלל הזה. עכשיו הולך בדרך זו פרעה מלך-ישראל (יצחק רבין? יצחק שמיר? שיעמון פרס? אריאל שרון? יש מיבחרו?) פרעה הישראלי מטיל עונשים על בני-פלסטין. הרג. הרם. מעצור. גירוש. אלות. עוצר. סגר. ריסוק עצמות. מתנחלים. רעב. עיזומים כלכליים. ניתוק הקשר המלפוני. איסור הייצוא.

מדי שבוע מציאים החרטומים גזרות חדשות כדי לשבור את רוחם של בני-פלסטין המרדניים, "להרגיע" אותם. נראה מי יתעייף קודם, אומר פרעה בחיך של ביטחון, כבודו כי עוצמת מדינתו עולה לאין שיעור על המשאבים העלובים של עמ'העברים.

כאשר מוסא ואהרון באים ומבקשים חרות לעמם, כבד ליבו של פרעה והוא שולח אותם למעצור מינהלי. ואין פרעה מעלה כלל על דעתו כי שחצנותו ואטימותו ואיוולתו אינו אלא אלא מכשירים בידי עורמת התבונה כדי להשיג את מטרתה הנסתרת: לחשל את העם הפלסטיני ולהכשירו ברוחו ובליבו לקבל עצי-מאותו.

עורמת התבונה אינה פועלת רק בכיוון אחד. היא רואת

למדינת-ישראל כשם שהיא רואת לפלסטינים. היא חותרת, ברוב עולמות ובחונתה, לשלום שבו חיו שני העמים זה לצד זה, בשלום ובשלווה. (התבונה הצרופה, בלי העורמה, לא היתה מביעה לכך לעולם. מה אפשר לעשות, בני-אדם ועמים אינם יצורים נבונים!)

אפשר לראות בצעם ההתקוממות של הפלסטינים את ניצחונה של עורמת התבונה. הפלסטינים מאמינים שהם מצילים את עצמם. למעשה הם מצילים את מדינת-ישראל.

אילו ישבו הפלסטינים בשקט עוד 20, 30, 50 שנה, היתה המדינה הישראלית מתפרקת מאלה. הפצצה הדמוגרפית, המ תקתקת מתחת ליסודותיה, היתה מתפוצצת כרעם אדיר. כמיקרה הטוב ביותר היתה קמה מדינה דו-לאומית, שבה היו היהודים נעלמים כהדרגה.

ההתקוממות הפלסטינית מצילה את המדינה מגורל זה. היא באה ברגע האחרון ממש, לפני שזה היה מאוחר מדי.

ההתקוממות תביא, בלי כל ספק, להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, לצד ישראל. ישראל תישאר קיימת, כמדינה בעלת רוב יהודי גדול, בעלת היכולת לפתח את עצמה, לשגשג, לסלול נתיבים לכל פינות המרחב. אהבד הזורק את האבן, מוחמד המניף את הדגל האסור על צריח המיסגד, כאמל הסוגר את חנותו והחוזר לחיות על פיתה זויתת — אינם יודעים שהם

ולילה, בלי הרף וכלי לאות, על טיפוחה ופיתוחה, כדי שלא תכבה, הלילה.

אם תחליט כרובם טוכמן לכתוב כך שני ליצירתה מיצעד האיוולת, ותקדיש אותו למושלים הקולוניאליים שרשמו את שמותיהם בדם ואש, כי אז ראוי יצחק רבין שיוקדש לו פרק שלם. אבל אין זו איוולת סתם. זוהי איוולת הממלאה תפקיד חיוני בתוכניתיה של עורמת התבונה.

יתכן שההתקוממות הפלסטינית לא היתה מגיעה למימדיה הנוכחיים, אלמלא נהרגו קרוב למאה פלסטינים, ילדים, נערים, נשים וגברים, באישורו ובעידודו של יצחק רבין.

לולא תרומתו האותנטית של יצחק רבין לתורת המילחמה — האימפראטיביה של ריסוק העצמות — לא היתה ההתקוממות צוברת תנופה.

לולא העונשים הכלכליים המוטלים על העם הפלסטיני הנצור כדי לשבור אותו (נראה מי יתעייף קודם?) לא היו הפלסטינים לומדים שאפשר לחיות כמשך שבועות, חודשים ושנים על פיתות וייתים, ובלבד שלא להישבר ולחזור להיות לעם של עבדים, נערי כבוד ותוחלת.

ועכרי יאמר את הכל: אלמלא החוק המטומטם האוסר על עם שלם להניף את דיגלו הלאומי, לא היו כיום מתנפפים אלפי דגלים פלסטיניים על כל עיר, עיירה וכפר, על כל חוטי-חשמל ומיסגד, כהוכחה לכך שקם שילטון אלטרנטיבי. מכיוון שהרגל הלאומי קרוי בפי השלטונות "דגל אשף", משמשים עתה אלפי הדגלים האלה סמל לאחדות העם הפלסטיני תחת הנהגת אשף. רבין לא ירפה. אין הוא יכול להרפות. הוא יצטרך ללכת קדימה בדרך זו, להביא למרחק-דמים ("לירות בכל זורקאבן בלב", "להרוג 50 ערבים במכה אחת"), לחתוך כמו ידיו את הקטע הכלכלי האחרון בין הגדה והרצועה לישראל, להשחית את צה"ל, ואת כל-יחידות-הקשר ואת בתי-המישפט, עד שהריקובן יאחו בכל איבר בגוף הישראלי, בעוד שההתקוממות מטרת את העם הפלסטיני משרידי העברות.

יצחק רבין אינו מבין מה הוא עושה. עורמת התבונה דאגה לכך שברגע זה ישלש בשטחים הכבושים דווקא אדם נעדר כל דימוי, אדם שאינו מבין אלא את שפת הכוח הגם, אדם בעל מוח אנאליטי להשחית.

עורמת-התבונה גם דאגה לכך שבראש המדינה תעמוד בשעה זו ממשלה של אחדות לאומית. כדי שיהיה ברור לכל, ויירשם בסיפרייה-ההיסטוריה, שאת המדיניות המטומטמת הזאת ביצעו יצחק את יצחק, הליכוד והמעריך יחידו. איש משני המחנות וגרוריהם לא יוכל להטיל בכוא העת את האשמה על זולתו.

תכן שאת הרוגמה המוכהקת ביותר לעורמת-התבונה מהווים דווקא המתנחלים. כל מתנחל שווה את מישקלו בזהב טהור — לעם הפלסטיני. המתנחלים הקימו את בתיהם על כל גיבעה רמה ותחת כל עץ רענן בשטחים הכבושים, כשמתרם האחת היא למנוע כל אפשרות של החזרת אף שעל אחד לריבונות ערבית בכלל, ולמדינה פלסטינית בפרט.

זוהי מטרתם. זוהי זכות קיומם. לשם כך נבראו בצלם אלוהים, שהוא אליל נוקם ונוטר, אלים ודורסני, שונאי-אדם ושונאי-עמים, הדורש קורבנות-אדם כל שני וחמישי.

וקם חכם-בלילה שאמר: המתנחלים יצרו מצב שהוא "בלתי הפיך", לעולם לא יוכלו עור הפלסטינים לזכות בעצמאותם. והנהגורמים המתנחלים בדיוק למצב הפוך. כפי שאמר השטן ביצירתו של יגתה: "אני שייך לאותו כוח הרוצה תמיד כרע והגורם תמיד לטוב." טוב מבחינה פלסטינית.

אין צורך להיות חכם-הדרור כדי להבין שכל הרוג פלסטיני מלבה את אש המרד ומחשל את נפש המורדים. כל ילד פלסטיני שנרצח מקל על בני-יעמו לספוג יטורים ולשאת אותם בגאווה. תפקידם של המתנחלים בשעה זו הוא לספק קרושים לעם הפלסטיני. והם עושים זאת בתאווה. אין הם מעלים על דעתם שהסאדיזם שלהם ניטע בליבם על-ידי עורמת-התבונה.

יתכן שההתקוממות לא היתה פורצת דווקא ב-9 בדצמבר 1987, אלמלא ירה המתנחל מחבל-קטיף כמה ימים לפני-כן בגנה של תלמידה פלסטינית.

יתכן שההתקוממות היתה נחלשת פה ושם, אלמלא היו מופיעים תמיד, במקום הנכון וברגע הנכון, המתנחלים אחוזי הטירוף ופורצים לכפר ערבי, עורכים בו פוגרום, הורגים והורסים, ומלהיכים את הפלסטינים לסיכוב הבא של מאבקם.

יאמר ערפאת בורדי אומר בליבו: "אלמלא היו המתנחלים קיימים, היו צריכים להמציא אותם!"

כן הלאה וכן הלאה.

אפשר היה להזכיר את הבחורים הקוברים את הערבים החיים, המביאים והגורמים לכך שעולם משווה את צה"ל לצבא הנאצי. ואת מרסקיה-העצמות לעיני המצלמה. ואת השופטים, המתארים מעשים אלה בסלחנות כמעשים מבישים, והמטילים על האשמים עונשים מגוחכים. ואת הקצינים המעוררים מעשים אלה על-ידי כך שהם מעניקים להם לגיטימציה לפני או אחרי מעשה.

כולם, כולם משמשים כמכשירים בידי כוח עליון. כולם מצטרפים לשורה הארוכה של שליטים וגיבורים ושופטים, שהיה נרמה להם שהם פועלים למען מטרה מסוימת, בעודם עושים את הכל להשגת המטרה ההפוכה. המטרה שהתבונה חותרת אליה: שלום שיבטיח את קיומה וביטחונה של מדינת-ישראל מצד אחד ואת חרותם של הפלסטינים מצד שני. לשם כך היא מפעילה עורמה בשני הצדדים.

את הפרעונים החדשים ואת גוליית החדש. כדאי להרהר על כך בעת קריאת ההגדה בלילה-הסדר הקרוב.